

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. S.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 17 września 2024 r.,
wniosku obrońcy skazanej
o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego
w Szczecinie z dnia 22 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 267/22,
w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
z urzędu,
na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

postanowił
pozostawić wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Adwokat Ł. W. był obrońcą z urzędu skazanej wyrokiem łącznym M. S. w postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie oraz Sądem Apelacyjnym w Szczecinie. W wyrokach Sądów obu instancji, w tym w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 grudnia 2022 r., kończącym tę sprawę, zasądzono na jego rzecz od Skarbu Państwa z tytułu świadczenia z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej kwoty po 147,60 zł, w tym VAT.

W dniu 6 czerwca 2024 r. adw. Ł. W. wystąpił, na podstawie art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 540 § 2 k.p.k., z wnioskiem „o

wznowienie postępowania i zmianę rozstrzygnięcia o kosztach w pkt V wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 2 sierpnia 2022 roku, poprzez przyznanie obrońcy Ł.W. od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez obrońcę z urzędu w postępowaniu sądowym przed Sądem Okręgowym w dodatkowej kwocie 147, 60 zł”.

Uzasadniając swoje żądanie powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lutego 2024 r. (sygn. akt SK 90/22), stwierdzający, że „§ 2 pkt 1 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2023 r. poz. 2631) w zakresie, w jakim określa opłaty stanowiące ponoszone przez Skarb Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w wysokości niższej niż stawki minimalne opłat określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2023 r. poz. 1964, ze zm.), jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zd. 2 i art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.” Tym samym zachodzą przesłanki określone w art. 540 § 2 k.p.k., uzasadniające wznowienie postępowania karnego w tej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie o kosztach (w tym o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu) nie należy do orzeczeń zaskarżalnych w drodze wznowienia postępowania.

Przepis art. 540 k.p.k. stanowi dla stron podstawę żądania wznowienia postępowania, zakończonego prawomocnym orzeczeniem, a więc takim, które nie może być zmienione w innej procedurze. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że przedmiotem wznowienia postępowania mogą być prawomocnie zakończone postępowania sądowe, w których rozstrzygnięto o odpowiedzialności karnej oskarżonego lub o innym przedmiocie procesu karnego, tj. orzeczenia kończące postępowanie w przedmiocie głównego nurtu postępowania, a także prawomocne orzeczenia wydane w innych, w tym pobocznych nurtach procesu, pod warunkiem, że definitywnie zamykają rozpoznanie danej kwestii prawnej, wywołując trwałe skutki (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2024 r., IV KO 57/24). Orzeczenie o kosztach postępowania do tej

kategorii się nie zalicza. Art. 626 § 2 k.p.k. stanowi bowiem wyraźnie, że „jeżeli w orzeczeniu wymienionym w § 1 [tj. o kosztach procesu] nie zamieszczono rozstrzygnięcia o kosztach, jak również, gdy zachodzi konieczność dodatkowego ustalenia ich wysokości lub rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wykonawczego, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje odpowiednio sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy, a w zakresie dodatkowego ustalenia wysokości kosztów także referendarz sądowy właściwego sądu”. Właściwy sąd jest obowiązany orzec o kosztach na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. (w tym o podwyższeniu wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu) w każdym czasie, aż do upływu okresu przedawnienia, o którym mowa w art. 641 k.p.k., o czym wnioskodawca jako profesjonalista wiedzieć powinien.

Mając powyższe na uwadze, ze względu na niedopuszczalność złożonego przez obrońcę wniosku o wznowienie postępowania, należało pozostawić go bez rozpoznania.

[J.J.]

[ał]